

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2022.2.25>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЗАПОБІГАННЯ ГІБРИДНИМ ЗАГРОЗАМ РФ В ПРАВООХОРОННІЙ СФЕРІ: НАПРЯМКИ ТА ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

О. В. Данилюк

здобувач

Науково-дослідний інститут публічного права

У науковій праці запропоновано, під адміністративно-правовими засадами запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері, слід розуміти окремий напрям державної політики, що включає цілеспрямований, систематичний, безперервний процес збирання, обробки, моніторингу, аналізу інформації щодо стану забезпечення внутрішньої безпеки держави правоохоронними органами, спеціально створеним суб'єктом державної влади, який наділений відповідним адміністративно-правовим інструментарієм здатним зберегти національні інтереси України від реальних та потенційних загроз. Виокремлено, основні напрями запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері є: 1) нормативно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів; 2) кадрове забезпечення правоохоронних органів; 3) виявлення та боротьба з корупцією; 4) взаємодія та співробітництво з міжнародними партнерами; 5) виявлення і реагування на дезінформацію; 6) наявність дієвого контролю та нагляду за діяльністю правоохоронних органів тощо.

Наголошено, що одним із елементів адміністративно-правового механізму запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері є мінімізація потенційних і реальних гібридних загроз крізь призму адміністративно-правових відносин, змістом яких цілеспрямований, систематичний, безперервний процес збирання, обробки, моніторингу, аналізу інформації щодо виявлення явищ, тенденцій або чинників, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію або збереження національних інтересів та цінностей в правоохоронній сфері за допомогою адміністративно-правових засобів.

Ключові слова: адміністративно-правові засади, запобігання, протидія, гібридні загрози, національна безпека, національні інтереси, загрози національній безпеці, реальні та потенційні загрози, правоохоронна сфера.

Постановка проблеми. Гібридна агресія Кремля проти України спрямована на дестабілізацію нашої держави та створення ситуації «керованого хаосу», в умовах якого Російська Федерація буде здатна повернути собі контроль над суспільно-політичними процесами на українській території. Ключовим елементом при реалізації подібної стратегії стає підрив потенціалу держави за рахунок спрямованих атак проти об'єктів її національних інтересів в різних сферах державної політики.

Одним з пріоритетних напрямків операцій стає підрив здатності України забезпечувати національні інтереси в правоохоронній сфері, які напряму визначають обороноздатність держави, її спроможність протистояти зовнішнім загрозам. В даному випадку можна узагаль-

нено говорити про об'єкти національних інтересів держави в сфері внутрішньої безпеки складової, а також в тих аспектах державної політики, які забезпечують внутрішньополітичну стабільність та безпеку суспільства. В останньому випадку особливої актуальності набуває забезпечення національних інтересів в сфері діяльності правоохоронних органів та системи правосуддя – оскільки ці напрями державної політики з одного боку безпосередньо пов'язані із захистом безпеки громадян, а з іншого визначають імідж держави в очах населення.

Таким чином, визначення можливих напрямів запобігання та протидії гібридним загрозам РФ в правоохоронній сфері України репрезентує кілька ключових проблем, які потребують уваги та подальшого дослідження.

Мета наукової праці полягає у визначенні напрямів та адміністративно-правових інструментів запобігання та протидії гібридним загрозам РФ в правоохоронній сфері України

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Піднята проблематика має вияв як прямо, так і побічно у низці праць вітчизняних вчених. Важливе значення для дослідження мають збірники, викладені в таких наукових працях: збірнику документів і матеріалів «Правове регулювання організації та діяльності суб'єктів сектору безпеки і оборони» (М. Беланюк, І. Доронін, О. Лебединська, О. Радзієвська, В. Пилипчук, О. Шамара, В. Фурашев, 2020 рік); дисертаційних роботах Пономарьова С. П. «Адміністративно-правове забезпечення діяльності сектору безпеки і оборони України»; Ліпкана В. А. «Адміністративно-правові основи забезпечення національної безпеки України»; Кобринського В. Ю. «Державний контроль у сфері національної безпеки України»; С. В. Чумаченка «Адміністративно-правовий статус суб'єктів забезпечення національної безпеки України»; Головка А. А. «Громадянське суспільство як суб'єкт протидії загрозам національній безпеці в інформаційній сфері»; Мосейка А. Г. «Публічне адміністрування у сфері національної безпеки України»; Рубана А. В. «Державне управління у сфері національної безпеки України та ряду інших. Зауважимо, що незважаючи на постійний інтерес науковців до зазначеної проблематики, проблема визначення саме напрямів та інструментів запобігання та протидії загрозам національної безпеки з боку РФ є вельми актуальною та своєчасною.

Виклад основного матеріалу. Формування належної законодавчої бази, яка всебічно забезпечує виконання функцій правоохоронної та судової систем у відповідності до цілей із забезпечення правопорядку, захисту прав громадян та інтересів України, є першочерговою умовою для ефективного та стабільного розвитку держави. Саме поняття правової держави виходить з твердження про панування законності в країні, що можливе лише в умовах чіткого регламентування всіх сфер життя, в тому числі – роботи правоохоронних органів та судів. Натомість в інтересах РФ забезпечити роль України в якості об'єкта міжнародних відносин, який геополітично буде прив'язаний до російської зони впливу. Задля цього Росія здійснює комплекс заходів задля гальмування прийняття необхідних законотворчих ініціатив та реформ. Інструментом такої політики стають

проросійські політичні сили та діячі, які беруть участь в законотворчому процесі. Своїми діями вони підтримують ухвалення законів, які несуть шкоду державі; гальмують процеси затвердження необхідного законодавства; намагаються переглянути або відмінити вже затвержені норми.

Основним об'єктом національних інтересів в сфері роботи правоохоронної системи є *забезпечення в державі правопорядку* – заснованої на принципах права та законності організації правового життя та упорядкованості суспільних відносин, що відображає їхній якісний фактичний стан, врегульований дотриманням та реалізацією правових норм. В його основі лежить принцип верховенства права та панування закону в галузі правових відносин. Він створює сприятливі умови для здійснення суб'єктивних прав, припускає своєчасне та повне виконання всіма суб'єктами юридичних обов'язків, вимагає невідворотності юридичної відповідальності за вчинені правопорушення. Умовами для забезпечення правопорядку є ефективна робота правоохоронних структур (органи внутрішніх справ, прокуратура, СБУ, антикорупційні, податкові та митні органи) та судової системи щодо здійснення їх функцій із заохочення учасників правовідносин до діяльності згідно законодавчо встановлених норм; захисту прав та безпеки людей, суспільства та держави; виявлення та покарання правопорушників. В комплексі це сприяє дотриманню принципів законності та рівності, які лежать в основі захисту державою інтересів її окремих громадян та суспільства в цілому. Вони закріплені в Конституції України [1] та вказані у Стратегії національної безпеки України (СНБУ) [2] як одні із ключових завдань державного будівництва. На їхній основі розбудовується вся сутність відносин між державою та громадянами. Відтак, діяльність правоохоронних структур та судів посідає ключове місце в системі державного управління, забезпечуючи внутрішню безпеку та стабільність України. Вони символізують присутність держави в повсякденному житті громадян; є символом [3] цілісності суспільства, уособлюючи монополію держави на застосування примусу, що є необхідною умовою забезпечення ефективної дії права. Разом із сектором безпеки і оборони вони виступають стовпом стабільності, на якому засноване саме існування держави. Їхня ефективна робота із захисту інтересів її громадян визначає стійкість держави, її «спроможність».

Пріоритетною метою роботи правоохоронних органів є забезпечення публічної безпеки та порядку, що вказується одним із завдань діяльності Національної поліції [4]. Стратегія розвитку Міністерства внутрішніх справ передбачає зміцнення цих елементів в державі шляхом виконання превентивних програм і підвищення спроможностей правоохоронних структур до виконання своїх функцій [5]. Спеціалізована нормативна база МВС [6] розглядає питання забезпечення публічної (громадської) безпеки і порядку в контексті цивільного захисту. Втім, в ширшому контексті мова йде про формування середовища, в якому населення стабільно відчуватиме себе захищеним від проявів насильства та протиправної діяльності в громадських місцях. Особливо важливим в сучасних умовах є забезпечення громадського порядку та безпеки під час проведення масових акцій, де актуалізується загроза радикалізації протестів або ж провокацій, які можуть загострити ситуацію. Відтак, важливим елементом правоохоронної діяльності стає виважений та раціональний підхід до реагування на масові акції, який унеможливить переростання конкретних заходів в широкомасштабний антидержавний протест.

Розуміючи потенціал використання в своїх інтересах загроз громадській безпеці та протестного руху, Російська Федерація застосовує його в своїй гібридній агресії. Мета гібридного наступу на такий об'єкт національних інтересів, як громадський спокій – створення передумов та приводу для поглиблення внутрішнього конфлікту в Україні, переведення його на якісно новий рівень, що спрощує реалізацію подальших планів агресії (врешті решт, саме за таким сценарієм розвивалися події навколо Євромайдану в 2013 році). Перспективним напрямком здійснення агресії стають ініціювання вуличних заворушень, покликани посилювати тиск на правоохоронну систему, провокуючи її на неадекватну реакцію, яка має змінити в очах суспільства їхній статус – із захисників громадського порядку на загрозу його забезпеченню. Паралельно РФ організовує формування проросійських бойовиків для здійснення провокацій та вуличного насильства проти опонентів.

Важливим об'єктом національних інтересів в сфері правоохоронної діяльності є *протидія злочинності*. Остання визначається в СНБУ [2] в якості загрози правам, свободам, законним інтересам людей, суспільства та держави. В тій чи іншій мірі до боротьби з нею долучаються різноманітні правоохоронні структури. Проти-

дія злочинності є одним з основних завдань діяльності Національної поліції [4]. Забезпечити його виконання покликане системне реформування; посилення кримінальної поліції та органів досудового розслідування, зокрема у сфері боротьби з організованою та транснаціональною злочинністю. Ці кроки мають забезпечити системний захист України від загроз національній безпеці злочинного походження; спрямовані на безпосередній захист інтересів простих громадян від посягань на їхні права з боку кримінальних елементів.

Роль злочинності в якості дестабілізуючого фактору, який підриває довіру населення до держави та її ресурсний потенціал, створює атмосферу незахищеності в суспільстві, а в деяких випадках напряду впливає на його стійкість. Це привертає увагу зовнішнього ворога до кримінальної сфери. Росія може використовувати підвищення рівня злочинності та свідомо провокувати активізацію кримінальної діяльності, спрямовану на загострення криміногенної загрози та дестабілізацію внутрішньої ситуації в Україні. Також підконтрольний російським спецслужбам криміналітет виступає проксі-силами Москви на території України, та своєю діяльністю працює в її інтересах. Відтак, інструментом російського гібридного впливу стає спланована діяльність окремих контрольованих ОЗУ; створення постійного тиску на населення України через забезпечення злочинного світу необхідними ресурсами для протиправної діяльності; зниження ефективності правоохоронних органів з протидії злочинній діяльності через гальмування процесів реформ.

Ефективне здійснення правосуддя є базовим елементом для забезпечення функціонування правової держави, захисту прав її громадян. Виконання цієї функції є унікальною та виключною компетенцією судової системи, яка залишається незалежною гілкою державної влади в Україні [7]. Судова система несе відповідальність за реалізацію базових принципів (верховенство права, рівність усіх перед законом, забезпечення доведеності провини, гласність судового процесу та обов'язковість виконання судового рішення) та регулювання правовідносин в Україні. В той же час окремі засади здійснення судочинства, закріплені в Конституції України [1], забезпечуються іншими органами (прокуратурою, адвокатурою), які в цілому формують комплексну систему правосуддя.

Функціонування системи правосуддя є одним із стовпів держави. Відтак, її діяльність в Укра-

їні привертає особливу увагу РФ. Росія користується відсутністю реальної незалежності української судової системи для просування своїх інтересів в правовому полі, використовуючи для цього агентуру, яка має вплив на ухвалення судових рішень. З одного боку, за рахунок цього відбувається лобювання російських інтересів (наприклад, атаки на небажаних для РФ політиків та громадських діячів). З іншого боку, свідомо просуваються рішення, які вигідні для дискредитації України в інформаційній площині. Забезпечення неефективності роботи системи правосуддя покликане не допустити формування в українців відчуття захищеності та панування права в державі. Також в інтересах РФ встановити контроль над цією системою та використовувати її як інструмент для проєкції власного впливу на Україну. Задля цього Росія активізує зусилля з розповсюдження проросійських поглядів серед відповідних кадрів (судді, адвокати, співробітники прокуратури); здійснює кроки для встановлення контролю за окремими установами та об'єднаннями (через ініціацію кадрових призначень або втручання у виборчий процес при формуванні органів самоуправління).

Організація в Україні незалежної роботи правоохоронної та судової систем за словами президента України В. Зеленського є необхідною умовою для забезпечення в державі справедливості – однієї з базових цінностей [8]. Сам принцип незалежності відповідних органів підкреслюється у всіх нормативних документах. У випадку більшості правоохоронних агенцій він означає в першу чергу відсутність політичної заангажованості в реалізації діяльності та забезпечення рівних прав. Незалежність їхньої роботи регулюється конкурсним відбором співробітників, особливим порядком фінансування та матеріально-технічного забезпечення. Але унікального значення вона набуває у випадку судової системи, яка є окремою гілкою влади в державі та має виключне право на здійснення правосуддя. Саме через неї кожній людині в Україні гарантується захист прав, свобод та інтересів незалежним, безстороннім і справедливим судом [7]. Гарантією незалежності суддів залишається судове самоврядування, яке в тому числі спрямоване на забезпечення організаційної єдності функціонування органів судової влади та захист професійних

інтересів суддів [7], що врешті решт має виконуватись Вищою радою правосуддя [9].

Російська Федерація зацікавлена в забезпеченні залежності української правоохоронної та судової систем безпосередньо від Москви або проросійських сил в Україні. Вона працює на збереження ситуації політичної заангажованості в цій сфері. Інструментом для цього є забезпечення стабільних зв'язків із місцевими олігархічними кланами та ОЗУ, які мають вплив на відповідні органи. Метою такої політики стають політичні кадрові призначення, які забезпечуватимуть контроль РФ над правоохоронними органами та судами. Паралельно здійснюється тиск на громадських активістів, які агітують за ефективне реформування системи, та гальмування процесів запровадження реальних реформ.

Незалежність правоохоронної та судової систем не означає їхньої непідконтрольності органам державної влади, адже вони є лише елементом системи державного управління, який в своїй діяльності виконує специфічне завдання державної політики. Відтак, об'єктом національних інтересів є *дієвий контроль держави за роботою правоохоронних органів та судів*, покликаний не допустити їхнього перетворення на окремі самодостатні полюси сили внутрішньополітичних відносин; не допустити розповсюдження в їхніх лавах антидержавницьких поглядів, які можуть нести загрозу Україні. Інструментом для цього виступає роль держави в забезпеченні та формуванні відповідних структур, в тому числі – органів, які покликані охороняти їхню незалежність. Для протидії формуванню дієвого контролю держави за правоохоронною сферою РФ застосовує різні методи. Її агентура серед політичної еліти України, яка має представництво в парламенті, намагається заблокувати прийняття законодавчих ініціатив, які покликані вдосконалити цю систему. Наприклад, проросійські сили активно виступають проти залучення закордонних спеціалістів в якості наглядців за діяльністю окремих структур, презентуючи це як ознаку втрати зовнішньополітичної суб'єктності. Паралельно потенціал присутності проросійських сил в українських органах державної влади, правоохоронних структурах, судовій системі та громадському середовищі застосовується для інфільтрації агентури в органи контролю

з метою забезпечення впливу на їхню роботу. Врешті решт, вплив РФ на окремі інституції самоврядування (наприклад – Національну асоціацію адвокатів України, З'їзд суддів України) використовується для здобуття контролю над ключовими виборчими органами, в яких квота державної влади (Президента та ВРУ) на даний момент значно поступається делегатам від означених структур.

Правоохоронні органи та судова система грають важливу роль в забезпеченні ефективного розвитку України, здійснюючи *контроль за роботою державних органів*. В рамках боротьби із корупцією спеціалізовані установи – Національне антикорупційне бюро України (НАБУ) [10], Спеціалізована антикорупційна прокуратура (САП) та Державне бюро розслідувань [11] – протидіють зловживанням з боку державних службовців при виконанні їх функцій. Проблема корупції є системною; вона залишається однією з найбільш актуальних загроз, які заважають стабільному розвитку держави. Вона заважає ефективному врядуванню; порушує права громадян в їх відносинах з державою та між собою; перешкоджає виведенню української економіки з депресивного стану та унеможлиблює її стале та динамічне зростання; підживлює кримінальне середовище; підвищує вразливість до зовнішніх загроз. Корупція є одним з ключових викликів системі управління, який витягує з держави ресурси, сприяє їхньому неефективному розподілу та за рахунок цього гальмує процес розвитку України.

Успішна робота правоохоронних структур та судової системи із протидії злочинній діяльності державних службовців закладає основу для ефективного функціонування державних структур. Відповідно в інтересах агресора не допустити цього, залишаючи активними негативні тренди в роботі української системи державного управління. Корупційна проблематика відіграє в його планах особливу роль. Саме по собі явище корупції є для Росії важливим активом, який перетворюється на один з ключових елементів проєкції впливу та просування своїх інтересів. Корумпованість українських чиновників, правоохоронців та суддів дає агресору важіль впливу на них. В цих умовах протидія антикорупційній діяльності стає важливим завданням для РФ в межах загальної стратегії з підриву потенціалу України. Росія протидіє ефективній законотворчій антикорупційній діяльності; здійснює інформаційну кампанія з дискредита-

ції антикорупційних органів та їхнього керівництва в ЗМІ. Але в той же час вона використовує потенціал українських антикорупційних органів для атак проти політичних опонентів та дискредитації українських проєвропейських сил – як всередині країни, так і закордоном.

Контроль осіб, які підозрюються в скоєнні злочинів та через це взяті під варту, та виконання судових рішень стосовно осіб, які були визнані винними в скоєнні правопорушень, вимагають налагодження ефективною роботи системи покарань та пробації. На сьогоднішній день ця функція покладена на Міністерство юстиції України. Воно організовує та контролює виконання вироків суду та інших судових рішень, застосування передбачених законом засобів виправлення засуджених [12]. В його компетенції знаходиться контроль за пенітенціарною системою, яка забезпечує ув'язнення засуджених осіб та утримання осіб, взятих під варту. Традиційно подібна робота асоціюється із функцією покарання винних. Але такий підхід є занадто вузьким в сучасних умовах, де пенітенціарна система перше за все покликана забезпечити перевиховання та ресоціалізацію злочинців. Втім, Російська Федерація не зацікавлена у виконанні українською пенітенціарною системою її «перевиховної» функції. Вона розглядає український криміналітет в якості перспективного активу для реалізації гібридної агресії. Для агресора важливо підтримувати цей прошарок суспільства у вигляді маргіналізованої антисоціальної групи, яка може бути використана в авангарді антидержавницьких дій (як це було при реалізації «прихованого» вторгнення в Криму та на Донбасі). При цьому розповсюдження в українському злочинному середовищі спільних з російським криміналітетом принципів та цінностей (сформоване єдиним джерелом походження – радянськими кримінальними традиціями) сприяє формуванню його стабільної орієнтації на Росію.

Охорона органів державної влади України є специфічним напрямком роботи правоохоронної системи щодо захисту безпеки держави (яку уособлюють державні інституції та високопосадовці). Основні обов'язки в цій сфері покладені на Управління державної охорони України [13]. Ця структура забезпечує охорону органів державної влади та безпеку посадових осіб, які обіймають найвищі посади в державі, членів їхніх родин. Робота в цьому напрямку є невід'ємною частиною забезпечення безпеки держави вза-

галі – адже вона передбачає створення належних, стабільних та спокійних умов для виконання вищим керівництвом держави (виконавча, законодавча та судова гілки влади) його основної функції із реалізації державного управління. Для рф ця сфера діяльності українських правоохоронних органів становить особливий інтерес з точки зору посилення контролю за українською владою та розвідувальної діяльності. Основним інструментом для цього є інфільтрація агентури. Вона надає доступ до унікальної інформації (яскравий приклад – «плівки Мельниченка»), та відкриває практично необмежені можливості для шпигунської діяльності, що особливо важливо в умовах російської агресії проти України.

Висновки. Вищенаведене надає можливість сформулювати такі висновки:

1) Під адміністративно-правовими засадами запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері, слід розуміти окремий напрям державної політики, що включає цілеспрямований, систематичний, безперервний процес збирання, обробки, моніторингу, аналізу інформації щодо стану забезпечення внутрішньої безпеки держави правоохоронними органами, спеціально створеним суб'єктом державної влади, який наділений відповідним адміністративно-правовим інструментарієм здатним зберегти національні інтереси України від реальних та потенційних загроз.

2) Основними напрямками запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері є: 1) нормативно-правове регулювання діяльності правоохоронних органів; 2) кадрове забезпечення правоохоронних органів; 3) виявлення та боротьба з корупцією; 4) взаємодія та співробітництво з міжнародними партнерами; 5) виявлення і реагування на дезінформацію; 6) наявність дієвого контролю та нагляду за діяльністю правоохоронних органів тощо.

3) Одним із елементів адміністративно-правового механізму запобігання та протидії гібридним загрозам національній безпеці в правоохоронній сфері є мінімізація потенційних і реальних гібридних загроз крізь призму адміністративно-правових відносин, змістом яких цілеспрямований, систематичний, безперервний процес збирання, обробки, моніторингу, аналізу інформації щодо виявлення явищ, тенденцій або чинників, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію або збереження національних інтересів та цін-

ностей в правоохоронній сфері за допомогою адміністративно-правових засобів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
2. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/392/2020>.
3. Гаруст Ю. В., Мельник В. І. Правоохоронні органи на захисті економічної безпеки України: адміністративно-правовий аспект: монографія. Суми: Мрія, 2019. 256 с.
4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/580-19>.
5. Про схвалення Стратегії розвитку органів системи Міністерства внутрішніх справ на період до 2020 року: розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.11.2017 № 1023-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/1023-2017-%D1%80>.
6. Про затвердження Положення про функціональну підсистему забезпечення публічної (громадської) безпеки і порядку, безпеки дорожнього руху єдиної державної системи цивільного захисту: наказ МВС України від 04.10.2019 № 835. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1199-19#Text>.
7. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 02.06.2016 № 1402-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text>.
8. Справедливість неможлива без ефективної та незалежної роботи в Україні правоохоронної та судової систем – Президент. URL: <https://www.president.gov.ua/news/spravedlivist-nemozhлива-bez-efektivnoyi-ta-nezalezhnoyi-rob-65061>.
9. Про Вищу раду правосуддя: Закон України від 21.12.2016 № 1798-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-19#Text>.
10. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18#Text>.
11. Про Державне бюро розслідувань: Закон України від 12.11.2015 № 794-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-19#Text>.
12. Про затвердження Положення про Міністерство юстиції України: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 № 228. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-2014-%D0%BF#Text>.
13. Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб: Закон України від 04.03.1998 № 160/98-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/160/98-%D0%B2%D1%80#Text>.

Danyliuk O. V. Administrative and legal principles of prevention of hybrid threats of the Russian Federation in the field of law enforcement: directions and ways of overcoming

In the scientific work, it is proposed that under the administrative and legal principles of preventing and countering hybrid threats to national security in the law enforcement sphere, a separate direction of state policy should be understood, which includes a purposeful, systematic, continuous process of collecting, processing, monitoring, and analyzing information about the state of ensuring the internal security of the state law enforcement agencies, a specially created subject of state power, which is endowed with the appropriate administrative and legal tools capable of protecting the national interests of Ukraine from real and potential threats. Separately, the main areas of prevention and countermeasures against hybrid threats to national security in the law enforcement sphere are: 1) normative and legal regulation of the activities of law enforcement bodies; 2) staffing of law enforcement agencies; 3) detection and fight against corruption; 4) interaction and cooperation with international partners; 5) detection and response to misinformation; 6) availability of effective control and supervision of the activities of law enforcement agencies, etc. It is emphasized that one of the elements of the administrative-legal mechanism for preventing and countering hybrid threats to national security in the law enforcement sphere is the minimization of potential and real hybrid threats through the prism of administrative-legal relations, the content of which is a purposeful, systematic, continuous process of collecting, processing, monitoring, and analyzing information regarding the detection of phenomena, trends or factors that make it impossible or difficult or may make it impossible or difficult to implement or preserve national interests and values in the law enforcement sphere with the help of administrative and legal means.

Key words: *administrative and legal principles, prevention, counteraction, hybrid threats, national security, national interests, threats to national security, real and potential threats, law enforcement sphere.*